

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/118/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817204605
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8817204605.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému L. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. 1. mája XX/X, XXX XX X. nad Z., o zaplatenie 3.841,09 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 11Csp 146/2017-48 zo dňa 06. novembra 2017, v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 11Csp 146/2017-85 zo dňa 25. apríla 2018, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobca n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.830,17 EUR, úrok vo výške 109,55 eur a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.841,09 EUR od 25.03.2017 do 11.04.2017 a zo sumy 3.830,17 eur od 12.04.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 10,92 eur s príslušenstvom zastavuje.

III. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

IV. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 88 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.“

2. Súd prvej inštancie dopĺňacím rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 109,55 EUR od 25.03.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“); § 52 odsek 1, § 54 odsek 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

4. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá úverová zmluva, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému, ktorý sa ho zaviazal vrátiť za stanovených podmienok. Keďže si túto svoju povinnosť neplnil, žalobca listom zo dňa 24.03.2017 vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru. Žalobca na základe zmluvy o úvere poskytol žalovanému sumu 4.100 Eur, pričom žalovaný uhradil do podania žaloby žalobcovi na istinu sumu 258,91 Eur. Rozdiel tak predstavuje sumu 3.841,09 Eur. Na úroky do zosplatnenia žalovaný uhradil sumu 300,55 Eur a nárok žalobcu na zvyšné úroky do zosplatnenia podľa predloženého prehľadu bol tak 109,55 Eur. Voči takto uplatnenému nároku žalobcu súd prvej inštancie nemal žiadne výhrady a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.830,17 Eur a 109,55 Eur. Žalobca ďalej požadoval úroky z úveru aj od zosplatnenia, t.j. od 25.03.2017 do zaplatenia zo sumy istiny 3.841,09 Eur. V tejto časti považoval súd žalobu za nedôvodnú. Bol toho názoru, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, resp. všetkých jeho splátok a od splatnosti je potom dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/1998). V opačnom prípade by na ľarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobilo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania. Vzhľadom na uvedené súd priznal žalobcovi aj žalovaný úrok z omeškania odo dňa omeškania, tak ako to žalobca žiadal, kedy žalovaný bol preukázateľne v omeškaní. Súd zohľadnil čiastočnú úhradu po začatí konania v sume 10,92 Eur na istinu. Čo sa týka vyčísleného úroku z omeškania v sume 1,38 Eur žalobca súdu nepreukázal, ako ho vypočítal, z akej sumy a za aké obdobie, preto mal za to, že v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Žalobca si uplatnil aj určitú sumu ako poistné a to vo výške 3,14 Eur. Súd prvej inštancie mal zato, že žaloba ohľadom nároku na poistné je nedôvodná. Žiadna osobitná poistná zmluva predložená nebola. Táto dohoda bola zakomponovaná do textu zmluvy o úvere bez ohľadu na vôľu spotrebiteľa. Je otáznosť či žalovaný ako spotrebiteľ mal takúto vôľu uzavrieť nejakú poistnú zmluvu a či vedel, že súbežné uzatvára aj nejakú zmluvu o poistení a či ju vôbec chcel uzavrieť. Nie je vylúčené, že túto časť zaškrtol samotný žalobca, pretože táto časť bola vpísaná počítačom nie rukou. Je nanajvýš pravdepodobne, že chcel uzavrieť úverovú zmluvu, pretože si chcel požičať peniaze.

5. Proti zamietavej časti rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudkom v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie. Má zato, že dohodnutý obchodný úrok patrí veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, nie do splatnosti úveru. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Pokiaľ považoval súd žalobcov návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie v zmysle ustanovenia § 129 odsek 1 C.s.p.. Ako prílohu k žalobe zaslal súdu prvej inštancie prepočet úrokov z omeškania, z ktorého vyplýva v akej výške (5 %) a z akej sumy (úročená splátka) a za aké obdobie bol počítaný úrok z omeškania vo výške 1,38 Eur. V prípade ak súd nepovažoval nárok ohľadom poistného za dôvodný, mal žalobcu vyzvať na predloženie poistnej zmluvy. Má tiež zato, že súd nepostupoval pri výpočte náhrady trov konania správne.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

9. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

10. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 11.05.2017 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 4.100 Eur, pri úrokovej sadzbe

vo výške 10,9 % p.a. a RPMN 13,35 %. Vzhľadom na porušenie ustanovení Zmluvy o úvere zo strany žalovaného, žalobca pristúpil k predčasnej splatnosti úveru ku dňu 24.03.2017 s tým, že žalovaný bol vyzvaný na úhradu celého dlhu najneskôr do 03.04.2017.

11. Podľa ustanovenia § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa odseku 2, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

12. Podľa ustanovenia § 517 odsek 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa odseku 2, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

13. Podľa ustanovenia § 1 odsek 1 Obchodného zákonníka, tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

Podľa odseku 2, právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

14. Podľa ustanovenia § 132 odsek 1 C.s.p., v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

Podľa odseku 2, opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

Podľa odseku 3, žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

15. Podľa ustanovenia § 149 C.s.p., prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

16. Podľa ustanovenia § 150 odsek 1 C.s.p., strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

17. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správneému záveru v tom smere, že uzatvorená Zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúc z postavenia žalovaného ako dlžníka z úverovej zmluvy a že je namieste aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj Zákon o spotrebiteľských úveroch. Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu lex specialis, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

18. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa - žalovaného vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

19. Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere úpravu neprijateľných podmienok spotrebiteľských zmlúv neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník, má postavenie predpisu špeciálneho. Ustanovenie § 1 odsek 2 Obchodného zákonníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené podľa predpisov občianskeho práva. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 853 odsek 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Vychádzajúc z uvedeného v dôsledku nedostatku inej právnej úpravy neprijateľných podmienok pri zmluvách o úvere, ktoré síce boli uzatvorené podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, avšak majú spotrebiteľský charakter v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka upravujúceho analogický prípad. Inak by sa minula účinkom do nášho právneho poriadku implementovaná Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

20. Odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie týkajúci sa nepriznania úroku za obdobie po zosplatnení za vecne správny. Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet pritom zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť bližšie neurčenú dobu úroky popri úrokoch z omeškania a takým ustanovením nie je ani ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník pre porovnanie v ustanoveniach o pôžičke rovnako takéto pravidlo neuvádza (§ 657, či § 658).

21. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Do úvahy prichádzajú prípadne aj iné nároky z porušenia práva vyvolaného dlžníkom (náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia). Dôležité je však, že ich povahou ide nie o plnenia tvoriace cenu/odplatu za úver, ale o nároky z porušenia práva.

22. Aj z ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka. Takýto záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Nič to však nemení na situácii, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Správne túto situáciu rozanalyzoval súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia a v závislosti od toho upravil sumy, ktoré je možné priznať žalobcovi a správne uzavrel, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania.

23. Z dôvodov vysvetlených a uvedených vyššie, dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne. (Pozri C-415/2011 Mohamed Aziz proti Caixa d'Estalvis de Catalunya)

24. Ak odvolateľ poukazuje vo svojom odvolaní na názor vyslovený v inom rozhodnutí krajského súdu, odvolací súd uvádza, že v predmetnej veci nie je názor vyslovený v inom rozhodnutí záväzný. Pritom bolo potrebné prikloniť sa k názoru vyslovenému vyššou inštitúciou, a to Najvyšším súdom tak, ako to je uvedené vyššie.

25. Súd prvej inštancie ďalej zamietol žalobcov nárok na zaplatenie vyčísleného úroku z omeškania vo výške 1,38 Eur z dôvodu nepreukázania z akej sumy a za aké obdobie ho takto žalobca vypočítal. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že uvedená suma bola v zmysle Prepočtu úrokov z omeškania predloženého súdu vypočítaná z úročenej splátky. K uvedenému odvolací súd uvádza nasledovné.

26. Čo sa týka otázky úroku z omeškania pri omeškaní s platbou príslušenstva pohľadávky, túto opakovane riešil Najvyšší súd Českej republiky, napr. v rozhodnutiach sp. zn. 29Odo/689/2006, sp. zn. 31Cdo/2036/2009 a sp. zn. 35Odo/101/2002. Z uvedených rozhodnutí je možné ustáliť, že „Dohoda o platení úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná pre rozpor so zákonom“. Ani Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník však neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníkov príslušenstvo, t.j. úrok z omeškania, pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Tým však nie je dotknuté právo účastníka dohodnúť sa, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny. Odvolací súd pritom uvádza k možnosti dohody, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny, že v prípade spotrebiteľských vzťahov je nutné vyhodnotiť platnosť resp. neplatnosť takejto dohody v prospech spotrebiteľa, a preto ani takáto prípadná dohoda by nemohla byť vyhodnotená inak, ako neplatný právny úkon.

27. Preto by žalobcovi ani v tomto prípade nemohli byť priznané úroky z omeškania z dohodnutých úrokov, tzn. ani vyčíslený úrok vo výške 1,38 Eur, ktorý v sebe zahŕňa aj úrok z omeškania z nezaplateného úroku.

28. K nepriznaniu poplatkov za poistenia odvolateľ uviedol, že súd ho mal v prípade neúplného žalobného návrhu vyzvať na predloženie dôkazov.

29. Dôkaznú povinnosť Občiansky súdny poriadok účinný do 30.6.2016 upravoval v ustanovení § 120 a Civilný sporový poriadok v ustanoveniach § 132 odsek 1 a § 150.

30. Cieľom dôkaznej povinnosti vychádzajúcej z tohto ustanovenia je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša zo sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou konania v opačnom procesnom postavení než je strana, ktorá nesplnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany konania za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane konania, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

31. Bez právneho významu je námietka žalobcu o potrebe aplikácie ustanovenia § 129 odsek 1 C.s.p.. Výzvou zo dňa 03.07.2017 bol žalobca vyzvaný na predloženie všetkých príslušných listín. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že doklady preukazujúce oprávnenosť nároku na poplatky za poistné žalobca nepredložil ani v priebehu odvolacieho konania (žalobcom predložené Všeobecné poistné podmienky a ani Základné informácie nemožno považovať za takéto doklady). Pokiaľ mal žalobca za to, že určité prostriedky procesného útoku nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, mal ich v zmysle ustanovenia § 366 C.s.p. predložiť v konaní odvolacom, čo však neurobil.

32. Žalobca v prejednávanej veci nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čím sám výlučne spôsobil, že žalobe nebolo možné vyhovieť v celom rozsahu, aj keď by sa to čiastočne javilo ako

dôvodné. Ak teda banka vystupuje v postavení žalobcu, musí rovnako ako každý iný veriteľ uplatňujúci peňažný nárok, dôvodnosť tohto nároku do posledného centu preukázať.

33. K rozsahu priznaného nároku na trovy konania odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca nebol v konaní pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu úspešný (o čom svedčí aj podané odvolanie) a preto mu nemohol vzniknúť nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Predmetom prvoinštančného konania nebolo len zaplatenie istiny vo výške 3.841,09 Eur, ale aj zmluvných úrokov (úrokov do predčasného zosplatnenia vo výške 109,55 Eur ako aj úrokov po predčasnom zosplatnení do zaplatenia, čo činí do rozhodnutia súdu prvej inštancie sumu 260,38 Eur), úrokov z omeškania (vyčíslený úrok vo výške 1,38 Eur), či poplatkov za poisťné (3,14 Eur). Žalobca sa tak podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 4.215,54 Eur. Po podaní žaloby žalovaný uhradil sumu 10,92 Eur a teda zastavenie konania v uvedenej časti spôsobil výlučne žalovaný. Predmetom konania tak ostala suma 4.204,62 Eur (100 %). Žalobca bol úspešný v časti istiny (po odrátení čiastočnej úhrady činí 3.830,17 Eur), zmluvného úroku do zosplatnenia (109,55 Eur) a úrokov z omeškania. Žalobca tak bol úspešný čo do sumy 3.939,72 Eur (zaokrúhlene 94 %). Vzhľadom na pomer úspechu žalobcu (94 %) a žalovaného (6 %) súd prvej inštancie rozhodol správne, pokiaľ žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88 %.

34. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne nevyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06)

35. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok v zmysle ustanovenia § 387 C.s.p. v jeho napadnutom rozsahu potvrdzuje ako vecne správny.

36. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s § 255 odsek 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý by mal s poukazom na úspech v odvolacom konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ich náhradu nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).